

tiv, vilde Staten altsaa kunne have staaet sig ved at give disse Arbejdere 2,000 Kr. aarlig for at lade være at bygge Lokomotiver; saa havde Staten endda haft den Fordel, at den for sig havde beholdt Tolden. Saaledes var Forholdet den Gang, og det er ganske naturligt, at saadanne Forslag maa vi, som hylder Frihandelsprincippet, modsætte os. Der er ingen her i Tinget, der har det mindste imod — tværtimod, vi ser det alle med Glæde —, at det danske Arbejde faar Forrangen, naar det ikke koster mere end det udenlandske. Det er noget, som siger sig selv, det behøver egentlig ingen Paa-visning.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord overfor de Røster, der, navnlig fra socialdemokratisk Side, har hævet sig for, at Lønningslovene, som vedtoges i 1908, revideres. Det var navnlig det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der mente, de var forældede, og at de burde revideres. Jeg kan i den Henseende slutte mig til de Udtalelser, der er fremkommet fra andre ærede Medlemmer, navnlig det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) og fra endnu et æret Medlem, jeg husker ikke hvem; der er af enkelte Medlemmer udtalt, at de paa nærværende Tidspunkt ikke vilde være med til at foretage en Revision af disse Lønningslove. Jeg skal minde om, at da man ved den sidste Revision var kommet til Vejs Ende, viste det sig, at den havde kostet 10 Mill. Kr. aarlig. Der er forløbet 5 Aar siden da, det vil sige, at de forøgede Lønninger, som Lønningslovene af 1908 har bragt, fra 1908 til 1913 beløber sig med et rundt Tal til 50 Mill. Kr. Jeg tror — og det haaber jeg, Ministeriet og navnlig den højtærede Konseilspræsident vil holde paa —, at en Mundfuld som den, vi tog i 1908, en ny Revision af Lønningslovene, ikke er paa-krævet. Den højtærede Konseilspræsident var den Gang en af dem, der stærkest var med til at fremkalde disse Lønningslove, men jeg vil tro, at den højtærede Konseilspræsident, som paa forskellige andre Omraader har vist, at hans Standpunkter i høj Grad kan modereres, ogsaa i denne Sag nu indtager et mere moderat Standpunkt end i 1908. I alt Fald vil jeg for mit Vedkommende bestemt udtale, at jeg

ikke vil være med til paa ny at foretage en Revision af Lønningslovene. Jeg tror heller ikke, en saadan i mindste Maade er paa-krævet. Til Bedømmelse af Offentlighedens Opfattelse af dette Spørgsmaal kunde det være nyttigt at faa oplyst, hvor mange Ansøgere der er til de paagældende Pladser. Jeg skal henstille, at Finansudvalget søger oplyst, hvor mange der f. Eks. er ansat i de sidste Aar, og hvor mange der samtidig har søgt og ikke kunnet komme i Betragtning. Naar vi faar fremskaffet de Tal, vil de formentlig kunne medvirke til en Bedømmelse af den offentlige Mening om dette Forhold. Viser det sig, at der er et meget stort Antal Ansøgere, er, synes jeg, dermed bevist, at man i Almindelighed ikke mener, at disse Pladser er daarligt lønnede; og at de, som sidder i disse Bestillinger, er overanstrengte.

Endelig har adskillige Medlemmer talt om Tantiemen og ment, at det Spare-system, som der siges vi her er inde paa, medvirker til de Ulykker, der sker paa Statsbanerne. Jeg maa maaske have Lov at henvise til, at jeg, den Gang vi i Samlingen 1910—11 behandlede Takstloven, som Ordfører for mit Parti — mine Udtalelser findes i Folketingstidenden Sp. 4444—45 — henviste til, at det vilde være naturligt at tage under Overvejelse at stryge Tantiemen. Bestemmelserne om Tantiemeudbetaling havde da ikke været effektive i de to sidste Aar. I Regnskabsaaret 1908—09 havde Statsbanerne kun givet et Udbytte af 1,33 pCt., men da man skal op til et Udbytte af 2 pCt. og derover, for at Tantiemebestemmelserne kan blive effektive, var der altsaa ikke givet Tantieme til de paagældende Embedsmænd. I 1909—10 blev Udbyttet af Statsbanerne kun 1,23 pCt. I 1910—11 endelig, da vi behandlede Takstloven, var det let at forudse, at der i dette Aar heller ikke vilde blive nogen Tantieme, og Udbyttet blev da ogsaa kun 1,36 pCt. Altsaa, da vi behandlede Takstloven, havde de overordnede Embedsmænd ingen Tantieme faaet i de foregaaende Aar, og det vilde derfor ganske sikkert ikke have vakt noget Anstød, om man helt havde strøget Bestemmelserne; thi det var ganske givet, at hvis vi ikke forhøjede Taksterne, vilde der heller ikke senere, i hvert Fald ikke i de følgende Aar, blive nogen Tan-